მერვე შვიდთაგანია — ნომერი სამი

დანიელი მეორე

Jeff Pippenger
2023-09-17

კითხვა, რომლის გადაწყვეტასაც ამ სტატიაში ვეცდებით, არის ის, თუ როგორ ეთანხმება ერთმანეთს ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა პირველი მოხსენიება დანიელის მეორე თავში და ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა უკანასკნელი მოხსენიება გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში. ჩემი განზრახვაა დავსვა რამდენიმე კითხვა იმის შესახებ, თუ რა არის სინამდვილეში იდენტიფიცირებული ნაბუქოდონოსორის კერპში, და აგრეთვე პიონერთა პოზიციის შესახებ, რომლის თანახმადაც მათი ისტორია წარმოადგენდა იმ მომენტს, როდესაც კლდე კერპის ტერფებს დაეცემოდა.

დედა უაიტი აღნიშნავს, რომ ჩვენ მივაღწიეთ იმ წერტილს, სადაც „ღვთის წმინდა საქმე წარმოდგენილია იმ ქანდაკების ტერფებით, რომლებშიც რკინა შერეული იყო თიხნარ თიხასთან“, რასაც იგი შემდგომ აღწერს, როგორც „საეკლესიო ხელოვნებისა და სახელმწიფო ხელოვნების აღრევას.“

> „მოვედით იმ ჟამს, როდესაც ღვთის წმიდა საქმე წარმოდგენილია იმ ქანდაკების ტერფებით, რომლებშიც რკინა შერეული იყო თიხნარ თიხასთან. ღმერთს ჰყავს ერი, რჩეული ერი, რომლის გარჩევის უნარი განწმედილი უნდა იყოს და რომელიც უწმიდურად არ უნდა იქცეს, როცა საძირკველზე დააწყობს ხეს, თივას და ნამჯას. ყოველი სული, რომელიც ღვთის მცნებებს ერთგულია, დაინახავს, რომ ჩვენი რწმენის განმასხვავებელი ნიშანი არის მეშვიდე დღის შაბათი. მთავრობა რომ პატივს მიაგებდეს შაბათს, როგორც ღმერთმა ბრძანა, იგი იდგებოდა ღვთის ძალაში და იმ რწმენის დაცვაში, რომელიც ერთხელ მიეცა წმიდებს. მაგრამ სახელმწიფო მოღვაწენი მხარს დაუჭერენ ყალბ შაბათს და თავიანთ სარწმუნოებას შეურევენ პაპობის ამ ნაშიერის დაცვას, დააყენებენ მას იმ შაბათზე მაღლა, რომელიც უფალმა განწმიდა და აკურთხა, და გამოყო, რათა ადამიანმა წმიდად დაიცვას იგი, როგორც ნიშანი მასსა და მის ერს შორის ათას თაობამდე. ეკლესიური ოსტატობისა და სახელმწიფო ოსტატობის შერევა წარმოდგენილია რკინითა და თიხით. ეს კავშირი ასუსტებს ეკლესიათა მთელ ძალას. ეკლესიის სახელმწიფოს ძალაუფლებით აღჭურვა ბოროტ შედეგებს მოიტანს. ადამიანები თითქმის გასცდნენ ღვთის სულგრძელობის ზღვარს. მათ თავიანთი ძალა პოლიტიკაში ჩადეს და პაპობას შეუერთდნენ. მაგრამ დადგება დრო, როდესაც ღმერთი დასჯის მათ, ვინც მისი კანონი გააუქმა, და მათი ბოროტი საქმე მათვე დაუბრუნდებათ“. The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

დრო, რომელამდეც ჩვენ მოვედით, როდესაც ღვთის წმინდა საქმეს ეკლესიური პოლიტიკა და სახელმწიფო პოლიტიკა ერევა, წარმოადგენს დროის თანდათანობითი განვითარების პერიოდის აღწერას. იგი ამბობს, რომ ეს შერევა „ასუსტებს ეკლესიათა მთელ ძალას“, და რომ იგი „ბოროტ შედეგებს მოიტანს“, და რომ „დრო მოვა, როდესაც

ღმერთი დასჯის მათ, ვინც მისი რჯული ძალადაკარგულად აქცია.“

ეკლესიისა და სახელმწიფოს ის შერწყმა, რომელიც ეკლესიების ძალას ასუსტებს, წარმოადგენს პერგამოს ეკლესიის აღწერას, სადაც საეკლესიო მზაკვრობისა და სახელმწიფო ხელოვნების გაერთიანება გამოხატავდა იმ განდგომილებას, რომელიც წინ უძღვის ცოდვის კაცის გამოცხადებას. პერგამოსი და იმპერატორი, რომელიც ქრისტიანობასა და კერპთაყვანისმცემლობას შორის კომპრომისს განასახიერებს, დანიელის მეორე თავში წარმოდგენილ მეოთხე სამეფოში ჩნდება. ეს კომპრომისი დანიელის მეორე თავში წარმოდგენილია სიტყვის „თიხა“ გამოყენებით.

> შენ, მეფეო, იხილე, და აჰა, ერთი დიდი ქანდაკება. ეს დიდი ქანდაკება, რომლის ბრწყინვალება აღმატებული იყო, იდგა შენ წინაშე; და მისი სახე შემაძრწუნებელი იყო. ამ ქანდაკების თავი წმინდა ოქროსი იყო, მისი მკერდი და მისი მკლავები — ვერცხლისა, მისი მუცელი და მისი ბარძაყები — სპილენძისა, მისი წვივები — რკინისა, მისი ფეხები — ნაწილად რკინისა და ნაწილად თიხისა. შენ უყურებდი, ვიდრე ხელთუქმნელი ქვა გამოიკვეთებოდა, რომელმაც დაჰკრა ქანდაკებას მის ფეხებზე, რომლებიც რკინისა და თიხისა იყო, და დაამსხვრია ისინი. დანიელი 2:31–34.

როგორც დანიელის განმარტება გრძელდება, ეს უკვე აღარ არის „თიხა“, არამედ იქცა უწმინდურ, ანუ „ტალახოვან თიხად“.

> და რადგან იხილე ტერფები და თითები ნაწილობრივ მეთუნის თიხისა და ნაწილობრივ რკინისა, სამეფო გაყოფილი იქნება; მაგრამ მასში იქნება რკინის სიმტკიცის ნაწილი, ვინაიდან იხილე რკინა შერეული ტალახიან თიხასთან. დანიელი 2:41.

სუფთა თიხა, რომელიც მეთუნის თიხა იყო, ტალახიან თიხად იქცევა. ღმერთი არის ღვთიური მეთუნე და მისი საქმე არასოდეს არის ტალახიანი.

> ახლა კი, უფალო, შენა ხარ ჩვენი მამა; ჩვენ თიხა ვართ, და შენ — ჩვენი მექოთნე; და ყველანი შენი ხელის ქმნილება ვართ. ესაია 64:8.

წარმართული რომის ისტორიაში სმირნის ეკლესია იყო წმიდა თიხა. პერგამოსის ისტორიაში, რომელიც დანიელის წიგნის მეორე თავში აღწერილი მეოთხე სამეფოა, თიხა იცვლება ჭუჭყიან თიხად. რაც ამ მონაკვეთში პირველად უბრალოდ „თიხად“ არის მოხსენიებული, ხოლო შემდეგ — „მექოთნის თიხად“, განმარტების გაგრძელებასთან ერთად იცვლება „ჭუჭყიან თიხად“. პერგამოსი არის ის ადგილი, სადაც ეს ცვლილება განხორციელდა, რათა გზა მომზადებულიყო თიატირისთვის, ანუ პაპური რომისთვის. „თიხის“ „ჭუჭყიან თიხად“ ქცევა არის განდგომილება, რომელიც ამზადებს გზას თიატირისთვის, რასაც პავლე 2 თესალონიკელთა მიმართ ეპისტოლეში განსაზღვრავს როგორც „ჯერ განდგომილებას“.

მილერიტებს რომის მეოთხე სამეფოზე შორს აღარ შეეძლოთ დანახვა და ქრისტეს მეორედ მოსვლას ელოდნენ, როგორც შემდეგ წინასწარმეტყველურ მოვლენას, რადგან ქვა, რომელიც ქანდაკების ტერფებს შემუსრავს, მეორედ მოსვლას წარმოადგენს. მაგრამ

დააფუძნა კი ქრისტემ სამეფო 1798 წელს? იგი მართლაც შევიდა უწმინდეს ადგილას 1844 წლის 22 ოქტომბერს, რათა მიეღო სამეფო, მაგრამ განა იგი მაშინვე დაფუძნდა?

ამ ორ კითხვათაგან პირველზე პასუხი ის არის, რომ ქრისტემ თავისი მარადიული სამეფო 1798 წელს არ დააფუძნა. მეორე კითხვაზეც, კერძოდ, დააფუძნა თუ არა ქრისტემ თავისი მარადიული სამეფო 1844 წლის 22 ოქტომბერს, პასუხი ასევე უარყოფითია.

იყო თუ არა წარმართული რომის დროს აღმართული სამეფო? ამას იმიტომ ვკითხულობ, რომ პიონერები მეოთხე სამეფოდ მიიჩნევდნენ როგორც წარმართულ, ისე საპაპო რომს, რაც 1798 წელს აღნიშნავს მეოთხე სამეფოს დასასრულად, როდესაც ქრისტე დაამყარებდა საუკუნო სამეფოს. მაგრამ გამოცხადების წიგნი წარმართული რომის შემდეგ ოთხ სამეფოს ასახელებს.

თუ დანიელის მეორე თავში რკინის მეოთხე სამეფო უბრალოდ წარმართ რომს წარმოადგენს, სადაც კონსტანტინეს კომპრომისი იმით არის წარმოდგენილი, რომ თიხა ტალახიან თიხად იქცა, ნუთუ ქრისტემ იმ ისტორიაში დააფუძნა სამეფო? პასუხი არის — დიახ. ჯვარზე, რომელიც პერგამოსის ისტორიაა და არა თიატირისა, ქრისტემ დააფუძნა თავისი „მადლის“ სამეფო. ჯვარზე დამყარდა მარადიული სამეფო, და ამ სამეფოს ტახტი წინასახავს ტახტს, რომელიც გვიანი წვიმის დროს დაიდგმება. ის გვიანი წვიმის ტახტი მისი „დიდების“ სამეფოს წარმოადგენს.

> მოწაფეთა მიერ უფლის სახელით გამოცხადებული უწყება ყოველ თავის მხრივ სრულიად სწორი იყო, და მოვლენები, რომელთაც იგი მიუთითებდა, სწორედ იმ დროს უკვე ხდებოდა. „აღსრულდა ჟამი და მოახლოებულია ღმერთის სასუფეველი“ — ასეთი იყო მათი ქადაგება. „იმ ჟამის“ აღსასრულს — დანიელის 9-ის სამოცდაცხრა შვიდეულისას, რომელიც უნდა გაგრძელებულიყო მესიისამდე, „ცხებულამდე“ — ქრისტემ მიიღო სულის ცხება იორდანეში იოანეს მიერ ნათლისღების შემდეგ. ხოლო „ღმერთის სასუფეველი“, რომელსაც ისინი მოახლოებულად აცხადებდნენ, დამყარდა ქრისტეს სიკვდილით. ეს სასუფეველი არ იყო, როგორც მათ ასწავლეს ერწმუნათ, მიწიერი იმპერია. არც ის მომავალი, უკვდავი სასუფეველი იყო, რომელიც დამყარდება, როცა „მეფობა, ხელმწიფება და მთელი ცისქვეშეთის სამეფოთა დიდება მიეცემა უზენაესის წმიდათა ხალხს“; ის მარადიული სასუფეველი, რომელშიც „ყველა ხელმწიფება მას მოემსახურება და დაემორჩილება“. დანიელი 7:27. როგორც ბიბლიაშია გამოყენებული, გამოთქმა „ღმერთის სასუფეველი“ აღნიშნავს როგორც მადლის სასუფეველს, ისე დიდების სასუფეველს. მადლის სასუფეველს პავლე ებრაელთა მიმართ ეპისტოლეში წარმოაჩენს. მას შემდეგ, რაც იგი მიუთითებს ქრისტეზე, თანალმობილი შუამდგომელზე, რომელიც „შეიგრძნობს ჩვენს უძლურებებს“, მოციქული ამბობს: „მივეახლოთ, მაშასადამე, კადნიერებით მადლის ტახტს, რათა მივიღოთ წყალობა და ვპოვოთ მადლი.“ ებრაელთა 4:15, 16. მადლის ტახტი მადლის სასუფეველს წარმოადგენს; ვინაიდან ტახტის არსებობა გულისხმობს სასუფევლის არსებობას. ქრისტე თავის მრავალ იგავში გამოთქმას „ცათა სასუფეველი“ იყენებს იმის აღსანიშნავად, თუ როგორ მოქმედებს ღვთიური მადლი ადამიანთა გულებზე.

„ამგვარად, დიდების ტახტი წარმოადგენს დიდების სამეფოს; და ეს სამეფო აღნიშნულია მაცხოვრის სიტყვებში: 'ხოლო როცა მოვა ძე კაცისა თავისი დიდებით და ყველა წმიდა ანგელოზი მასთან ერთად, მაშინ დაჯდება იგი თავისი დიდების ტახტზე; და შეიკრიბება მის წინაშე ყველა ერი.' მათე 25:31, 32. ეს სამეფო ჯერ კიდევ მომავალშია. იგი არ დამყარდება ქრისტეს მეორედ მოსვლამდე.

„მადლის სამეფო დაწესდა ადამიანის დაცემისთანავე, როდესაც შემუშავდა დამნაშავე მოდგმის გამოსყიდვის გეგმა. მაშინ იგი არსებობდა ღვთის განზრახვაში და აღთქმით; და რწმენის მეშვეობით ადამიანებს შეეძლოთ გამხდარიყვნენ მისი ქვეშევრდომნი. თუმცა იგი ფაქტობრივად არ დამყარებულა ქრისტეს სიკვდილამდე. მაცხოვარს, მას შემდეგაც კი, რაც მან თავისი მიწიერი მისია დაიწყო, ადამიანთა სიჯიუტითა და უმადურობით დაქანცულს, შეეძლო უკან დაეხია გოლგოთის მსხვერპლისაგან. გეთსიმანიაში სატანჯველის სასმისი მის ხელში ირხეოდა. მას შეეძლო მაშინაც მოეწმინდა სისხლიანი ოფლი თავისი შუბლიდან და დაეტოვებინა დამნაშავე მოდგმა, რათა დაღუპულიყო თავის ურჯულოებაში. ეს რომ გაეკეთებინა, დაცემულ ადამიანთათვის ვერ იარსებებდა გამოსყიდვა. მაგრამ როდესაც მაცხოვარმა დათმო თავისი სიცოცხლე და მომაკვდავი სუნთქვით შეღაღადა: „აღსრულდა", მაშინ გამოსყიდვის გეგმის აღსრულება უზრუნველყოფილ იქნა. ედემში ცოდვილ წყვილს მიცემული ხსნის აღთქმა დამტკიცდა. მადლის სამეფო, რომელიც მანამდე ღვთის აღთქმით არსებობდა, მაშინ დამყარდა". The Great Controversy, 347.

ქრისტემ თავისი საუკუნო სამეფო დააფუძნა წარმართული რომის წინასწარმეტყველურ ისტორიაში და არა პაპური რომის დასასრულს. იგი ასევე თავისი დიდების სამეფოს ამყარებს თავისი მეორედ მოსვლისას, რაც მოიცავს გვიანი წვიმის ისტორიას, როდესაც ისლამის ოთხი ქარი გათავისუფლდება.

„გვიანი წვიმა მოდის მათზე, ვინც წმინდაა — მაშინ ყველა მიიღებს მას, როგორც უწინ."

„როდესაც ოთხი ანგელოზი ხელს გაუშვებს, ქრისტე დაამყარებს თავის სამეფოს. უკანასკნელ წვიმას ვერავინ მიიღებს, გარდა იმათისა, ვინც ყველაფერს აკეთებს, რაც კი შეუძლიათ. ქრისტე დაგვეხმარებოდა. ყველას შეუძლია იყოს გამარჯვებული ღმერთის მადლით, იესოს სისხლის მეშვეობით. მთელი ზეცა დაინტერესებულია ამ საქმით. ანგელოზებიც დაინტერესებულნი არიან." Spalding and Magan, 3.

როდესაც ოთხი ქარი გათავისუფლდება, ქრისტე თავის სასუფეველს დაამყარებს. როგორც უკანასკნელი წვიმა, ისე ოთხი ქარის გათავისუფლებაც განვითარებადი მოვლენებია და არც ერთი მათგანი არ წარმოადგენს დროის ერთ კონკრეტულ მომენტს. ოთხი ქარი ისლამს წარმოადგენს.

„ანგელოზებს უპყრიათ ოთხი ქარი, წარმოდგენილი როგორც განრისხებული ცხენი, რომელიც ცდილობს, თავი დაიხსნას და მთელი დედამიწის ზედაპირზე გადაეშვას, თავის გზაზე დაღუპვა და სიკვდილი მოიტანოს.

„განა თვით მარადიული სამყაროს კიდეზე უნდა გვეძინოს? განა უნდა ვიყოთ მოდუნებულნი, ცივნი და მკვდარნი? ოჰ, ნეტავ ჩვენს ეკლესიებში გვქონდეს ღვთის სული და სუნთქვა, ჩაბერილი მის ხალხში, რათა ისინი ფეხზე დადგნენ და იცოცხლონ. ჩვენ უნდა დავინახოთ, რომ გზა ვიწროა და კარიბჭე — შევიწროებული. მაგრამ როდესაც შევიწროებულ კარიბჭეში გავდივართ, მისი სიფართოვე უსაზღვროა.“ Manuscript Releases, ტომი 20, 217.

ანგელოზები აკავებენ ისლამის განრისხებულ ცხენს, რომელიც ცდილობს მოწყდეს და თავის კვალზე სიკვდილი და განადგურება მოიტანოს, იმ დროის პერიოდში, როდესაც ღვთის სული ღვთის ერს ეფინება. შემდეგ ისინი დგებიან თავიანთ ფეხებზე და ცოცხლობენ. ვიდრე სული მათზე მოეფინებოდეს, ღვთის ერი მკვდარია, რადგან სულის სუნთქვა იწვევს იმას, რომ ისინი აღდგნენ და იცოცხლონ. როდესაც და უაიტი ამბობს, რომ ახლა მივედით იმ ჟამამდე, როცა ქანდაკების ფეხები, რომლებიც რკინასა და ტალახიან თიხას არის შეზავებული, ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთებას წარმოადგენს, უკანასკნელი წვიმის გადმოღვრა ჯერ კიდევ მომავალში იყო.

„გვიანი წვიმა უნდა გადმოვიდეს ღვთის ხალხზე. ძლიერი ანგელოზი უნდა ჩამოვიდეს ზეციდან, და მთელი დედამიწა უნდა განათდეს მისი დიდებით.“ Review and Herald, April 21, 1891.

გამოცხადების მეთვრამეტე თავში ორი ხმაა.

„როდესაც იესომ თავისი საჯარო მსახურება დაიწყო, მან ტაძარი მისი მკრეხელური შებილწვისგან განწმინდა. მისი მსახურების უკანასკნელ მოქმედებათა შორის იყო ტაძრის მეორე განწმენდა. ამგვარად, ქვეყნიერების გასაფრთხილებლად უკანასკნელ საქმეში ეკლესიებისადმი ორი განსხვავებული მოწოდება გაისმის.“ Selected Messages, book 2, 118.

პირველი ხმა არის გამოღვიძების მოწოდება ღვთის ხალხისთვის; მეორე ხმა კი არის გამოღვიძების მოწოდება ღვთის სხვა შვილებისთვის, რომლებიც ჯერ კიდევ ბაბილონში არიან.

„არსებობს ქვეყნიერება, რომელიც ბოროტებაში, მოტყუებასა და ცთომილებაში, თვით სიკვდილის ჩრდილში წევს,—მძინარეა, მძინარე. ვინ განიცდის სულის ტკივილს, რათა გააღვიძოს ისინი? რომელ ხმას ძალუძს მათამდე მიღწევა? ჩემი გონება მომავლისკენ მიიმართება, როდესაც გაისმება ნიშანი: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად.“ მაგრამ ზოგიერთნი დააყოვნებენ ზეთის მოპოვებას თავიანთი ლამპრების შესავსებად, და მეტისმეტად გვიან აღმოაჩენენ, რომ ხასიათი, რომელიც ზეთით არის წარმოდგენილი, გადაცემადი არ არის.“ Bible Echo, May 4, 1896.

მოცემულ მონაკვეთში ორი კითხვა დაისვა. ვის აღძრავს მათ გამოსაფხიზლებლად სულის ტანჯვა? რომელ ხმას ძალუძს მათამდე მიღწევა?

სამყაროს რომ აღვიძებს ის „ხმა“, არის გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმა, რომელიც ღმერთის სხვა ფარას ბაბილონიდან უხმობს გამოსასვლელად. ღმერთის ხალხსაც და სამყაროსაც სჭირდება შუაღამის ძახილით გაღვიძება, რომელიც

უბრალოდ გვიანი წვიმის კიდევ ერთი სიმბოლოა.

იყვნენ თუ არა მილერიტები მართალნი იმაში, რომ მეოთხე სამეფოს დღეებში ქრისტე დაამყარებდა მარადიულ სამეფოს? დიახ.

მან თავისი „მადლის“ სამეფო ჯვარზე დააფუძნა, რაც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეოთხე სამეფოს ისტორიის პერიოდში მოხდა. ეს სამეფო წარმართული რომი იყო. დანიელის მეორე თავში, განდგომილება, რომელიც თიატირის ეკლესიას წინ უსწრებს, წარმოდგენილია? დიახ, რადგან თიხა, რომელიც ღვთის ხალხს წარმოადგენს, თიხიდან ტალახიან თიხად იქცა. მაშ, სად არის თიატირა ქანდაკებაში? ან საერთოდ არის კი იგი ქანდაკებაში? იგი ქანდაკებაშია წარმოდგენილი, და ნაბუქოდონოსორი ნათელს ჰფენს ამ ფაქტს, როდესაც დანიელის მეოთხე თავში თავისი ამპარტავნული მედიდურობის მწვერვალს აღწევს.

> მეფემ თქვა და ბრძანა: ნუთუ ეს არ არის დიადი ბაბილონი, რომელიც მე ავაშენე სამეფო სახლად, ჩემი ძლიერების ძალით და ჩემი დიდების პატივისთვის? დანიელი 4:30.

ნაბუქოდონოსორისთვის გამოტანილი განკითხვის — ორ ათას ხუთას ოცი დღის განმავლობაში მინდვრის მხეცივით ცხოვრების — წინ სწორედ ცოტა ხნით ადრე, მან თავისი სიამაყე იმით გამოავლინა, რომ დასვა კითხვა: განა ეს დიადი ბაბილონი მე არ ავაშენე, როგორც სამეფო? გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის მეძავს შუბლზე აწერია: „საიდუმლო, ბაბილონი დიდი, მეძავთა და დედამიწის სისაძაგლეთა დედა.“ რომის ეკლესია, როგორც მას დას უაიტი უწოდებს, არის ბაბილონი დიდი. ქანდაკებაში ოქროს თავი წარმოადგენს პირდაპირი მნიშვნელობის ბაბილონს და ამავე დროს იგი წარმოადგენს სულიერ ბაბილონსაც, ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფოს, რომელსაც აქვს ის განსაკუთრებული ნიშანი, რომ იგი არის ძალა, რომელმაც მიიღო სასიკვდილო ჭრილობა. ესაია ოცდამესამეში პაპის ძალაუფლება, ტვიროსით წარმოდგენილი, დავიწყებული იქნებოდა სამოცდაათი წლით, როგორც ერთი მეფის დღეები. პირდაპირი მნიშვნელობის ბაბილონმაც, რომელიც ნაბუქოდონოსორითაა წარმოდგენილი, ასევე მიიღო სასიკვდილო ჭრილობა, რომელიც განიკურნა მაშინ, როცა ნაბუქოდონოსორი თავისი სამეფოდან იქნა განდევნილი ორ ათას ხუთას ოცი დღით. პირდაპირი მნიშვნელობის ბაბილონი დიდი წინასახედ წარმოადგენდა სულიერ ბაბილონს დიდს, და ორივეს მათი სამეფო დროებით ჩამოერთვა, ხოლო შემდგომ აღუდგათ. გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის მეძავს ხელში ვერცხლის სასმისი არ ეჭირა, არც სპილენძის ან რკინისა; მას ეჭირა ოქროს სასმისი.

> და დედაკაცი შემოსილი იყო ძოწეულითა და ალისფერით, შემკული ოქროთი, პატიოსანი ქვებითა და მარგალიტებით, და ხელში ეჭირა ოქროს სასმისი, სავსე სისაძაგლეებითა და მისი სიძვის უწმინდურებით. გამოცხადება 17:4.

ოქრო წარმოადგენდა სიტყვასიტყვით ბაბილონს და ასევე წარმოადგენს სულიერ ბაბილონს — ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფოს, რომელმაც 1798 წელს სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო, როდესაც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო ავიდა ტახტზე. გამოსახულებაში სიტყვასიტყვით ბაბილონს მოჰყვა

ვერცხლის სამეფო, რომელიც ორი ძალისაგან — მიდიელებისა და სპარსელებისაგან — შედგებოდა, და დანიელის მერვე თავში სპარსული რქა ბოლოს და უფრო მაღლა ამოვიდა. დარიოს მიდიელი იყო პირველი რქა, ხოლო მისი მხედართმთავარი, კიროსი, სპარსელი იყო, რომელიც საბოლოოდ ძალაუფლებაში მოვიდა მიდიელი მეფის, დარიოსის, შემდეგ.

კიროსი ქრისტეს ტიპი იყო, რომელიც უნდა დაწყებულიყო ღვთის ხალხის ტყვეობიდან გათავისუფლების პროცესს. მედო-სპარსეთის იმპერია წარმოადგენს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს, რომელიც არის შეერთებული შტატები. შეერთებულ შტატებს აქვს ორი რქა, რომლებიც რესპუბლიკანიზმსა და პროტესტანტიზმს წარმოადგენს. დარიოსი წარმოადგენს შეერთებული შტატების რესპუბლიკურ რქას, ხოლო კიროსი — პროტესტანტიზმის რქას. როგორც კიროსმა დაიწყო ღვთის ხალხის გათავისუფლების პროცესი, რათა აღდგენილიყო იერუსალიმი და ტაძარი, ისე შეერთებული შტატები იყო ის ქვეყანა, რომელიც აღიმართა სულიერი ბაბილონის ტყვეობაში მყოფ ტყვეთა გასათავისუფლებლად, რათა აღმართულიყო სულიერი ტაძარი, რომლის საძირკველიც მილერიტებმა ჩაყარეს. ბაბილონში პირდაპირი ტყვეობა, რომელიც სამოცდაათი წელი გაგრძელდა, წინასწარ გამოსახავდა სულიერ ბაბილონში ტყვეობას ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში. შეერთებული შტატები არის ვერცხლის მხრები ნაბუქოდონოსორის ქანდაკებაში.

მესამე სპილენძის სამეფო იყო საბერძნეთი, რომელიც წარმოადგენს მსოფლიო სამეფოს. ეს სამეფო არის გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია, რომელიც გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში იყო ის სამეფო, რომელიც 1798 წელს ჯერ კიდევ არ იყო მოსული. გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის ათი მეფე თანხმდება, რომ თავიანთი სამეფო მისცენ პაპობას, მერვე სამეფოს, რომელიც შვიდთაგანია. ისინი ამ შეთანხმებას დებენ, რადგან ამისკენ ამერიკის შეერთებული შტატები აიძულებს მათ, და რადგან მსოფლიო ნადგურდება ისლამის „ოთხი ქარით“, რომლებიც უკანასკნელი წვიმის ჟამს თავისუფლდება, რომელიც სრულად გადმოღვრას იწყებს ამერიკის შეერთებულ შტატებში კვირადღის კანონის დაწესებისას.

შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონის დროს ღმერთი ამყარებს თავისი „დიდების“ სამეფოს, როდესაც თავის ხალხს აღამაღლებს დროშად, რათა მოუწოდოს ღმერთის სხვა შვილებს ბაბილონიდან გამოსვლისკენ. ამგვარად, პროტესტანტიზმის რქა ბოლოს ამოდის და პირველზე მაღალია, მიდო-სპარსეთის ორ რქასთან თანხმობაში. როგორც კი გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია დათანხმდება, რომ მსოფლიოს კონტროლი პაპობას გადასცეს, ისლამის ოთხი ქარი თავისუფლდება, და მსოფლიო სამეფო უპირისპირდება იმ ომს, რომელიც მოჰყვა საბერძნეთის პირველი რქის სიკვდილს, რომელიც შეიმუსრა და წარმოშვა ოთხი რქა.

როცა ქანდაკება მიაღწევს რკინის (სახელმწიფო მმართველობის) და თიხის (საეკლესიო მმართველობის) ტერფებს და ათ თითს (ათი მეფე), ქვა, რომელიც ხელით გარეშეა მთიდან ამოკვეთილი, ქანდაკების ტერფებს ეცემა. მილერიტები ზუსტნი იყვნენ დანიელის ქანდაკების მიმართ იმდენად, რამდენადაც მათ შეეძლოთ ზუსტნი ყოფილიყვნენ წინასწარმეტყველური ისტორიის თავიანთი ხედვის წერტილიდან.

მაგრამ ალფა და ომეგა ყოველთვის დასასრულს დასაწყისის მეშვეობით წარმოაჩენს, და ნაბუქოდონოსორის ქანდაკების ოთხი სამეფო წარმოადგენს ოთხ სიტყვასიტყვით სამეფოს, რომლებიც წუთისოფლის აღსასრულს თავიანთ სულიერ შესაბამისებს განასახიერებენ.

ისტორიის სამეფოებთან მიმართებით რომი მერვედ აღდგება და შვიდთაგანია. დანიელის მეშვიდე თავში რომი მერვედ აღდგება და შვიდთაგანია. დანიელის მერვე თავში რომი მერვედ აღდგება და შვიდთაგანია. გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში რომი მერვედ აღდგება და შვიდთაგანია. დანიელის მეორე თავში, რომელიც ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა პირველ მოხსენიებას წარმოადგენს, თანამედროვე სულიერი რომი მერვედ აღდგება და შვიდთაგანია. ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა პირველი (ალფა) ილუსტრაცია უკანასკნელს (ომეგას) განსაზღვრავს.

> „ჩვენ მოვედით იმ ჟამს, როდესაც ღვთის წმიდა საქმე წარმოდგენილია იმ ქანდაკების ტერფებით, რომლებშიც რკინა შერეული იყო თიხოვან თიხასთან. ღმერთს ჰყავს ერი, რჩეული ერი, რომლის განჭვრეტაც უნდა განიწმიდოს, და რომელმაც არ უნდა შეიბილწოს თავი იმით, რომ საძირკველზე დააწყოს ხე, თივა და ნამჯა. ყოველი სული, რომელიც ღვთის მცნებების ერთგულია, დაინახავს, რომ ჩვენი რწმენის განმასხვავებელი ნიშანია მეშვიდე დღის შაბათი. მთავრობა რომ პატივს მიაგებდეს შაბათს ისე, როგორც ღმერთმა ბრძანა, იგი იდგებოდა ღვთის ძალით და წმიდათათვის ერთხელ გადაცემული რწმენის დასაცავად. მაგრამ სახელმწიფო მოღვაწენი მხარს დაუჭერენ ყალბ შაბათს და თავიანთ სარწმუნოებას შეურევენ პაპობის ამ შვილად წოდებულის დაცვას, დააყენებენ მას იმ შაბათზე მაღლა, რომელიც უფალმა აკურთხა და წმიდაჰყო, გამოჰყო იგი, რათა ადამიანმა წმიდად დაიცვას, როგორც ნიშანი მასსა და მის ერს შორის ათას თაობამდე. საეკლესიო ხელობისა და სახელმწიფო ხელობის აღრევა წარმოდგენილია რკინითა და თიხით. ეს კავშირი ასუსტებს ეკლესიების მთელ ძალას. ეკლესიის შემოსვა სახელმწიფოს ძალაუფლებით ბოროტ შედეგებს მოიტანს. ადამიანებმა თითქმის გადააბიჯეს ღვთის სულგრძელების ზღვარს. მათ თავიანთი ძალა პოლიტიკაში ჩადეს და პაპობასთან გაერთიანდნენ. მაგრამ მოვა ჟამი, როდესაც ღმერთი დასჯის მათ, ვინც გააუქმა მისი რჯული, და მათი ბოროტი საქმე თვით მათვე დაუბრუნდება.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

ალფამ და ომეგამ დანიელის ორ საკითხთან დაკავშირებით პიონერთა სწორი გაგება „ახლებად“ აქცია.

> და ტახტზე მჯდომმა თქვა: აჰა, მე ყოველივეს ახალს ვქმნი. და მითხრა მე: დაწერე, რადგან ეს სიტყვები ჭეშმარიტი და სანდოა. და მითხრა მე: აღსრულდა. მე ვარ ალფა და ომეგა, დასაბამი და დასასრული. მწყურვალს სიცოცხლის წყლის წყაროდან უსასყიდლოდ მივცემ. გამოცხადება 21:5, 6.